

Bertus Borgers verschuift grens

THEATER
Door BOB DIELEMAN

Bertus Borgers en de Foyer Rockband met Wat Nou Grens, gezien vrijdag 9 januari in de Schalm in Veldhoven.

Voor een bijna uitverkochte Schalm presenteerde de Eindhovense saxofonist en zanger Bertus Borgers zijn Nederlandstalige theatershow 'Wat Nou Grens'. Borgers legt het publiek meteen even uit waarom voor die titel gekozen is: „Ik ben al jarenlang gefascineerd door grenzen en dan met name in het doorbreken ervan.” Deze gedachte komt in de muziek tot uiting door de verschillende stijlen die door de rockshow heenlopen. Van heel rustig jazzy tot bluesschema's die ontaarden in krachtige gitaarsolo's van Ruud Borgers, de jongste broer van Bertus, die al jaren de podia onveilig maakt met zijn band Tackedak. Bassist Richard Plukker deed dat tien jaar lang met de stonerrockformatie Candybar Planet. Vooral die laatste verraste door strak spel en het beheersen van veel meer genres dan rock. De eerste helft van de show werden redelijk rustige nummers gespeeld, waarvan een groot gedeelte van zijn laatste Nederlandstalige plaat Z.G.A.N. komt. Borgers sluit af met een nummer van vriend Raymond van het Groene-

woud. „Raymond heeft een minderheid gevonden die zelfs de charitatieve instellingen over het hoofd hebben gezien. Dit nummer heet: *Help De Rijken.*”

Borgers is een leeuw die met ingehouden energie achter de microfoon staat te kronkelen en klaar staat om zijn prooi te verrassen. Na de pauze slaat die leeuw eigenlijk pas echt toe. Er komt funk om de hoek kijken in *Tis Nep*, rauwe rock in *Geen Leven Zonder Liefde* en een bloedmooi ingehouden nummer als *Ver Van Hier*, dat door het ritme en de zanglijnen dezelfde desolate sfeer uitademt als *I'm On Fire* van Bruce Springsteen. De zangmicrofoon van Borgers staat lekker hard zodat alles goed te verstaan is. Ook bas, drum en gitaar komen goed van het podium af. De lichtshow daarentegen is wel heel summier en vooral donker. Misschien dat Borgers het zo wil, maar als de muzikanten bijna niet te zien zijn, is er toch echt te weinig licht. Maar uiteindelijk is dat wel een heel klein vlekje op een mooie voorstelling. Hoewel, de toegift is wat kort. De mensen in de Schalm willen meer. En Borgers stem en teksten blijken uitermate goed over te komen in het Nederlands. Het is een schone zaak dat hij die taalgrens op tijd heeft doorbroken.